

ἔτει 1874 καὶ πλείστας ἄλλας, τυγχάνει δὲ μέλος πολλῶν ἱατρικῶν Ἑταιριῶν καὶ ἄλλων φιλολογικῶν σωματείων.

Μέγιστος τυγχάνει ὁ σεβασμὸς ὃν ἐμπνέει εἰς τοὺς μαθητάς· του καὶ μεγίστη ἡ ἀγάπη ἧς παρ' αὐτοῖς ἀπολαύει· τούτων τρανώτατον δεῖγμα ἐπεδείξαντο οἱ φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ μάϊον τοῦ 1887 ἑορτασθείσης πεντηκονταετηρίδος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐξαιρετικῶς τιμήσαντες τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῖς καθηγητήν.

Τοιαῦτα προσόντα κεκτημένος ὁ Θ. Ἀρεταῖος δὲν ἡδύνατο ἢ νὰ ἐπισπάσῃται τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τῶν τε συναδέλφων του καὶ τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων. Ἐξελέγη πρῦτανις κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1879—1880,

ὁπότε ἀναλαμβάνων τὴν ἀρχὴν ἐξεφώνησε τὴν 14. ὁκτωβρίου 1879 τὸν ὥραϊον, κατόπιν δημοσιευθέντα, λόγον του „Περὶ τῶν προόδων τῆς χειρουργίας κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας“· διαρκῶς ἐκλέγεται μέλος τῆς πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου καὶ διατελεῖ ἱατροσύνεδρος ἀπὸ τοῦ 1865. Ἐπιμήθη διὰ τοῦ ἑλλην. παρασῆμου τῶν τὰξιαρχῶν καὶ φέρει καὶ παράσημα ξένων Δυνάμεων. Κατὰ τὴν πρὸ δύο ἐτῶν ἑορτασθεῖσαν πεντακοσιετηρίδα τοῦ ἐν Βονωνίᾳ πανεπιστημίου ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ἐπιφορτισθεὶς συνάμα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πανεπιστημίων ἐπιστημονικῶν φροντιστηρίων καὶ θεραπευτηρίων· τὰς δὲ ἐπὶ τούτων μελέτας του ἐδημοσίευσεν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει. * *

Ν ΒΑΣΤΙΛΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ.

ANAMNΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΕΠΕΤΕΙῒ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ, 14. ΙΟΥΛΙΟΥ 1789.

Οἱ Παρίσιοι εὐρίσκοντο ἐν πυρετώδει ἐξάψει. Ὁ λαὸς εἶχε περιπέση, διὰ τὴν παῦσιν τοῦ δημοφιλῶς ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν Νέκκερ τῇ 13. Ἰουλίου 1789, εἰς ἀληθῶς νευρικὴν ταραχὴν, ἡ δὲ ἀπὸ αἰῶνων διὰ τῆς ἀσωτίας, τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς καταθλιπτικῆς διοικήσεως τῶν Βουρβόνων συσσωρευθεῖσα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀναφλεκτικὴ ὕλη περιέμενε τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα, τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν, ὅπως ἐκραγῇ. Ἡ ἐπανάστασις ἔκρουε φρικωδῶς τὰς πύλας τῆς Γαλλίας, ἀπαιτοῦσα εἰσοδόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς παύσεως καὶ ἐξορίας τοῦ δημοφιλῶς Νέκκερ, ὁ ἀχαλίνωτος ὄχλος ἐτράπη πρὸς τὴν βίαν, διαρπάσας μίαν ἄμαξαν πολεμφοδίων προωρισμένην διὰ τὸ στρατόπεδον τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων καὶ ἐν πλοῖον φορτωμένον μὲ πυρίτιδα. Περὶ τὰς 30,000 ἀνδρῶν ὥρμησαν εἰς τὸν οἶκον τῶν Ἀπομάχων, ἥρπασαν 28 χιλιάδας τουφεκίων, κεκρυμμένων ἐν τοῖς ὑπογείοις, πολλὰ τηλεβόλα, μαχαίρας, ξίφη καὶ ἄλλα ὅπλα καὶ πολεμφοδία, ἅπερ ἀπήγαγον πάντα ὡς ἐν θριάμβῳ.

Τὰ ἀχαλίνωτα στίφη ἐμαίνοντο καὶ ἀπήτουν θύματα τοῦ ἐρεθισμοῦ των. Μία μόνη κραυγὴ „πρὸς τὴν Βαστίλλην“ ἤρκεσεν ὅπως ἀντηχήσῃ βροντωδῶς ἐκ μυριάδων λαρύγγων ἡ ἡχώ τοῦ ἐξηρεθισμένου πλήθους „πρὸς τὴν Βαστίλλην“. Ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας π. μ. μέχρι τῆς δευτέρας μ. μ. ἐν καὶ μόνον σύνθημα ἠκούετο ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς πόλεως: „εἰς τὴν Βαστίλλην! εἰς τὴν Βαστίλλην!“ Ἐν τῷ φρουρίῳ τούτῳ ἔβλεπον πάντες τὸ κέντρον καὶ τὸ στήριγμα τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ, τὴν ἐνσωμάτωσιν τῆς τυραννίας.

Τὴν Βαστίλλην ὑπερήσπιζον ἀνδρείως ὀγδοήκοντα περὶπου ἀπόμαχοι καὶ τεσσαράκοντα Ἑλβετοὶ ὑπὸ τὰς διατάγας τοῦ φρουράρχου Δελωναί. Τὰ ἐξεγηγεργμένα πλήθη ἐκραύγαζον διηνεκῶς: „Ὅπλα καὶ πυρίτιδα!“ καὶ ἐκέλευον τὸν φρούραρχον νὰ παραδοθῇ. Ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς λευκῆς σημαίας, ἣτις ὑψώθη ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος, οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐφάνησαν κατ' ἀρχὰς ἐνδίδοντες εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν πολιορκητῶν· εἰς διακοσίους ἀνδρας ἐπετράπη ἡ εἰσοδος εἰς τὴν Βαστίλλην, ἀμέσως ὅμως μετ' αὐτοὺς ἀνελκύσθη ἡ γέφυρα, καὶ δύο τηλεβόλα ἐκπυροσκορήσαντα ἐξήπλωσαν νεκροὺς περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα ἀνδρας. Μετὰ πολὺν ὥρον ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα οἱ ἐπαναστάται ἐπεχείρησαν τὴν ἔφοδον· τὰ τηλεβόλα διέρρηξαν ἐνιαχοῦ τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου, ἡ πρώτη γέφυρα κατερρίφθη, ὅτε δὲ ἐκυριεύθη καὶ ἡ δευτέρα, ὁ Δε-

λωναί παρεδόθη ἐπὶ τῷ ὄρῳ ἐλευθέρως ἀποχωρήσεως. Ἀλλ' ἅμα ὡς εἰσέρευσαν οἱ πολιορκηταὶ εἰς τὴν Βαστίλλην, ὁ φρούραρχος καὶ τινες τῶν Ἑλβετῶν καὶ τῶν ἀπομάχων ἀνδρᾶστοι γενόμενοι ἐφονεύθησαν προδοτικῶς ὑπὸ τοῦ ἀδιαλλάκτου ὄχλου. Ἡ κεφαλὴ τοῦ φρουράρχου ἀποκοπεῖσα ἐφέρετο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐπὶ λόγχης μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: „Δελωναί, φρούραρχος τῆς Βαστίλλης, ἄπιστος καὶ προδότης τοῦ λαοῦ“. Ὁ φόνεὺς τοῦ φρουράρχου, ὀνόματι Ἐρρίκος du Bois, ἔλαβε παρὰ τοῦ „κυριάρχου“ λαοῦ ὡς ἀμοιβὴν τῆς γενναίας του πράξεως τὸ παράσημον τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Τῇ 14. Ἰουλίου 1789 συνετελέσθη ἡ ἄλωσις τῆς Βαστίλλης, ἣτις ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν αἰῶνας ἐνέπνεε φόβον καὶ φρίκην εἰς πάντας τοὺς ἀστούς καὶ τοὺς ξένους. Ἀμέσως τῇ ὑστεραίᾳ τῆς ἀλώσεως ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῆς καταστροφῆς τοῦ φοβεροῦ τούτου φρουρίου. Ὑπὸ τὴν βροντὴν τῶν τηλεβόλων πεντήκοντα ἐργάται ἤρχισαν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, ὅπερ καὶ συνετέλεσαν ἐν τάχει ὑπὸ τὰς ἀνευφημίας τοῦ ἀγαλλομένου καὶ ἀλλαλάζοντος ὄχλου.

Ἡ οἰκοδόμησις τῆς Βαστίλλης, ἣτις ἔκειτο παρὰ τῇ πύλῃ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐν Παρίσις, ἤρξατο ἐν ἔτει 1369 κατὰ διαταγὴν Καρόλου τοῦ Ε', ἐπερατώθη δὲ μόλις τῷ 1383 ἐπὶ Καρόλου τοῦ ἔκτου. Ἀρχικῶς μὲν ἦτο προωρισμένη ὡς ὀχύρωμα κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, ἀμέσως ὅμως μετὰ τὸ πέρας τῆς οἰκοδομῆς ἔρχισε νὰ χρησιμεύῃ ὡς πολιτικὸν δεσμωτήριον. Κατὰ τὸν 16^{ον} καὶ 17^{ον} αἰῶνα τὸ φρούριον τοῦτο ὑψήθη σημαντικῶς, οὕτως ὥστε τὸ κύριον οἰκοδόμημα ἀπετέλει σχεδὸν τέλειον παραλληλόγραμμον 34 παλαιῶν γαλλικῶν πήχεων (toises) μήκους καὶ 18 ὁμοίων πηχεῶν πλάτους. Ἐν ἐκατέρᾳ τῶν μεγάλων πλευρῶν τοῦ φρουρίου ὑψοῦντο τέσσαρες γιγαντιαῖοι, πεντάροφοι, ἡμιστρόγγυλοι πύργοι, συνδεόμενοι πρὸς τὰ ἄνω διὰ τινος τεσσάρτας, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐστημένα τὰ τηλεβόλα, ἐνῶ εἰς τὰ τεῖχη αὐτῆς, ἔχοντα πάχος δέκα ποδῶν, ὑπῆρχον αἱ φυλακαὶ. Αἱ φοβερώταται τῶν φυλακῶν τῆς Βαστίλλης ἦσαν αἱ ὑπόγειοι, εἰς 19 ποδῶν βάθος ὑπὸ τὸ ἔδαφος εὐρισκόμεναι σκοτειναί, ὑγραί καὶ πρὸς τάφους ὁμοιάζουσαι εἰρκταί, ἐν αἷς τὰ δυστυχῇ θύματα ἐθάπτοντο ζῶντα καὶ παρεδίδοντο εἰς τὸν θάνατον ἢ τὴν παραφροσύνην. Ὅτε οἱ ἐπαναστάται εἰσέδυσαν εἰς τὰς ὑποχθονίους ταύτας τρώγλας, τὰ βορβορώδη ἐνδαιτήματα παντὲς εἶδους ἐρπετῶν καὶ εἰδεχθῶν ζωῶν,

ἀνεκάλυψαν μάλιστα καὶ διάφορα σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, ἅτινα ἐχρησίμευσον ὡς βασανιστήρια πρὸς ἐπαύξειν τῆς φρίκης τοῦ δεσποτηρίου τούτου.

Ἐκ τῶν μυστικῶν ἐγγράφων, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βασιλλίης, γίνεται καταφανὲς ὅτι οἱ πλείστοι τῶν καταδικῶν ἦσαν θύματα τῆς τυραννικῆς ιδιοτροπίας καὶ αὐθαιρεσίας τῶν δεσποτῶν ἢ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ζηλοτυπίας ἰσχυρῶν ἀντιπάλων. Πλείονας περὶ τούτου λεπτομερείας ἐγράψαμεν ἤδη ἐν τῇ Κλειῷ (ἴδ. ἀρ. 9 σ. 130). Ἐκαστον ἐκ τῶν φαύλων γυναιῶν τῶν μέγα δυναμένων παρὰ τῇ αὐλῇ, ἕκαστος τῶν κατεχόντων ὑψηλὴν τινα θέσιν ἠδύνατο αὐθαιρέτως νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸν ἀθώωτον τῶν ἀνθρώπων, γράφων ἀπλούστατα τὸ ὄνομα τοῦ θύματός του ἐν τινὶ ἀνοικτῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν προτέρων ὑπογεγραμμένη ἐπιστολῇ „lettre de cachet“ καὶ παραδίδων αὐτὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀμέσως τὸ δυστυχὲς θῦμα συνελαμβάνετο καὶ ἐνεκλείετο εἰς τὴν Βασιλλίην, ἐνθα παρεδίδετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἢ καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὰς φρικωδεστάτας σωματικὰς καὶ ἡθικὰς βασάνους, εἰς τὸν θάνατον ἢ τὴν παραφροσύνην. Τὸ πρῶτον τῶν θυμάτων τοῦ φοβεροῦ τούτου δεσποτηρίου ἦτο — ὁ θεμελιωτὴς αὐτοῦ, ὀνόματι Hugo Aubriot, δικαστὴς τοῦ ἐμπορικοῦ σωματείου, ὅστις τῇ 22. Ἀπριλίου 1369 ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Βασιλλίης. Κηρυχθεὶς ὡς αἰρετικὸς ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Παρισίων κατεδικάσθη εἰς ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν (κανόνα) καὶ ἐνεκλείσθη ἐν βαθυτάτῃ τινὶ τρώγλῃ τῆς Βασιλλίης, ἐνθα διήγαγε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου, τρεφόμενος μὲ ἄρτον ξηρὸν καὶ μὲ ὕδωρ. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐν τῷ ἐνάτῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειῶς (τομ. Ε΄.) δημοσιευθέντος περὶ Βασιλλίης ἄρθρου, προσθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ἐκείνου μυστηρίου „τῆς σιδηρᾶς προσωπίδος“, ὅπερ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλλίης οὐδεμίαν ἔλαβε διασάφησιν καὶ διατελεῖ μέχρι τοῦ νῦν ἀνέξε- ἡγητον:

Ἐν ἔτει 1689 ἤχθη εἰς τὴν Βασιλλίην ἐκ τῆς νήσου τῆς Ἀγίας Μαργαρίτας εὐγενὲς τις δεσμώτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀμέσως παρεχωρήθη μία ἐκ τῶν πολυτελεστάτων καὶ κομφότατα ἡδρεπισμένων αἰθουσῶν τοῦ φρουρίου. Ἐνταῦθα ἀπῆλause πλείστων περιποιήσεων καὶ ἀμέμπτου ὑπηρεσίας. Ὁ δεσμώτης οὗτος ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εἶχεν ὥραιον φωνήν, ἐφαλλεν ὥραιότατα ἄσματα πρὸς τὴν κιθάραν, οὐδέποτε συνδιελέγετο μετ' ὄλλων, καὶ εἶχε πάντοτε κακαλυμμένον τὸ πρόσωπόν του διὰ προσωπίδας. Οὗτος ἦτο ὁ περίφημος „ἄνθρωπος μετὰ τὴν σιδηρᾶν προσωπίδα“. Ὁ μυστηριώδης οὗτος ἄνθρωπος ἀπασχόλει ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον διὰ τοῦ μυστηρίου μεθ' οὗ περιεβάλλετο, ἐγράψαν δὲ περὶ αὐτοῦ πλείστα ὅσα συγγράμματα καὶ ἡ τύχη αὐτοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόθεσις πλείστων μυθιστοριῶν καὶ δραμάτων — ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι τῆς σήμερον κατάρθωσε ν' ἀνασηκώσῃ τὸν μυστηριώδη

πέπλον, ὅφ' οὗ καλύπτεται ἡ προσωπικότης αὐτοῦ. Ἐκ τῶν καταλόγων, οἵτινες ἀνεκαλύφθησαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βασιλλίης, εἶχον ἀποχωρίσῃ βιαίως καὶ ἀφανίσῃ ἐν φύλλον, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διελάμβανε περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Ὁλλανδοὶ συγγραφεῖς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ προσωποδόφος οὗτος δεσμώτης ἦτο εὐγενὲς τις ξένος νεανίας, θαλαμηπόλος καὶ εὐνοούμενος τῆς βασιλείσεως Ἀννης καὶ πατὴρ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου ἔκτου. Ὁ Ἰησοῦτης Griffet, ὅστις ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐχρημάτισε πνευματικὸς ἐν τῇ Βασιλλίᾳ, ὑπέθετεν ὅτι ὁ δεσμώτης ἦτο φυσικὸς υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου ιδ'. καὶ τῆς Lavalier, δούξ τῆς Vermandois, ὅστις ἔδωκεν ἐν ῥάπισμα εἰς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως καὶ διὰ τοῦτο κατεδικάσθη εἰς ισόβιον φυλάκισιν. Ὁ St. Mihiel φέρει τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς τούτου εἰς συνάφειαν μετὰ τινος μυστικοῦ γάμου τῆς βασιλείσεως Ἀννης μετὰ τὸν Μαζαρίνον, ἄλλοι δὲ πάλιν ὑποστηρίζουσι τὴν γνώμην ὅτι ὁ προσωποδόφος δεσμώτης ἦτο δίδυμος ἀδελφὸς Λουδοβίκου ιδ'. ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ Λουδοβίκου ιδ'. καὶ φυλακισθεὶς ὑπὸ Λουδοβίκου ιδ'. Κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν σιδηρᾶν προσωπίδα ἦτο ὁ Mattioli, ὁ ὑπουργὸς τοῦ δουκὸς Καρόλου Φερδινάνδου τῆς Μαντούας. Ὁ Mattioli εἶχεν ὑποσχεθῇ ἐν ἔτει 1678 εἰς τὸν Λουδοβίκον ιδ', ὅτι θὰ προδώσῃ τὸ φρούριον Casala εἰς τὴν Γαλίαν, ἔλαβε δὲ διὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ταύτην παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ἐκτὸς ἄλλων πολυτίμων δώρων καὶ 100,000 ταλλήρων, ἀλλ' ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Σαβοῖαν, Ἰσπανίαν καὶ Αὐστρίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας προσεῖλκεν αὐτὸν διὰ πανουργίας μέχρι τῶν γαλλικῶν συνόρων καὶ τῇ 2. μαΐου 1679 τὸν ἐφυλάκισε. Τέλος ἀναφέρομεν καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γάλλου συγγραφέως Th. Jung, καθ' ἣν ὁ δεσμώτης μετὰ τὴν σιδηρᾶν προσωπίδα ἦτο ὁ Λοθαρίγγιος ἱππότης τῆς Hermoises, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς συνωμοσίας, διοργανωθείσης ἐν Ὁλλανδίᾳ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ιδ'. Διερχόμενος ἐκ Παρισίων συνελήφθη παρὰ τῇ Peronne τῇ 29. Μαρτίου 1673, περιεβλήθη δὲ ἀμέσως διὰ τοσοῦτου μυστηρίου, καθότι εἶχεν ὡς συνενόχους τὸν πρίγκιπα τῆς Κονδέας, τὸν κόμητα τοῦ Beauvais καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα. . . . Ἀλλ' ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ δεσμώτης οὗτος, ἡ σιδηρᾶ αὐτοῦ προσωπίς ἐκαλεῖτο μὲν κοινῶς „σιδηρᾶ“ πράγματι ὁμοῦς ἦτο ἐκ βελούδου, ἦτο δὲ ὑποχρεωμένος ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ τὴν φορῇ πάντοτε. Ὁ δεσμώτης οὗτος ἀπέθανε τῇ 19. Νοεμβρίου 1703 μετὰ βραχεῖαν νόσον καὶ ἐνεγράφη ὑπὸ τὸ ὄνομα Marchiali ἐν τῷ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ τῶν ἀποβιώσεων, τῇ δὲ ὕστεραίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἐτάφη, ἀφοῦ πρότερον τὸ πρόσωπόν του κατεκόπη διὰ μαχαίρων ὅπως καταστῇ ἀγνώριστον. Ὡσαύτως ἐξερευνήθησαν ἀκριβέστατα πάντα τὰ μέρη τῆς κατοικίας, οἱ τοῖχοι ἀπεξέσθησαν καὶ αἱ σανίδες ἀπεσπάσθησαν, ὅπως ἐξαλειφθῇ παντελοῦς πᾶσα ἐνδεχομένη ἐγγραφὸς περὶ αὐτοῦ μαρτυρία.

ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ὑπὸ Α. ΤΣΕΧΩΦ.

„Ἀπὸ τοῦ Γρηγόριεφ ἔστειλαν καὶ πῆραν τὸ βιβλίον· ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερε τὰς ἐφημερίδας καὶ δύο γράμματα. Α. propos, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω, Εὐγένιε Πέτροβιτς, νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸν Σέργιον. Σήμερα καὶ προχθὲς παρέτῃρησα ὅτι καπνίζει καὶ μόλις ἤρχισα νὰ

τὸν ἐπιπλήσω διὰ τοῦτο, ἔκλεισε τ' αὐτιά του μετὰ τὰ χέρια, ὅπως κάνει πάντα, καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τίποτε.“

Ὁ εἰσαγγελεὺς Εὐγένιος Πέτροβιτς Βυκόβσκι, ὅστις μόλις ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του ἐκ